

PROP DE VOSALTRES

L'IREL fa 25 anys

Tots els diocesans de Lleida coneixen l'IREL. Fins i tot molts cristians de les diòcesis veïnes saben de la seva existència i s'han beneficiat dels seus serveis. Les sigles responen a un centre de formació, anomenat **Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida**. És una institució acadèmica de la nostra diòcesi que ofereix estudis superiors en l'àmbit de la teologia i de la pastoral, va ser aprovat per la Congregació per a l'Educació Catòlica de la Santa Seu i està vinculat a la Facultat de Teologia de Catalunya.

Enguany l'IREL, creat pel bisbe Ramon Malla l'any 1992 amb el nom inicial d'**Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida**, celebra els 25 anys d'existència. És una circumstància que motiva una immensa alegria i una profunda satisfacció per a la diòcesi. En nom de tots vosaltres, desitjo agrair el gran servei que ha prestat aquesta institució durant aquests anys. Acció de gràcies i reconeixement sobretot a les persones que han fet possible el seu funcionament i l'han dotat d'un merescut prestigi: directius, professors i personal de servei. És important destacar la tasca del seu director, Mn. Ramon Prat, que durant aquests anys ha sabut impulsar totes les iniciatives docents, coordinar el treball de tot el personal i atendre les necessitats dels alumnes amb una prudència i una saviesa sense límits.

Em sembla molt apropiat recordar a hores d'ara les línies bàsiques de l'IREL. Els objectius són els següents: promoure el diàleg entre la fe i la cultura, promoure la formació teològica dels laics, atenent d'una manera especial els estudiants de

la Universitat de Lleida i els membres de la Vida Consagrada; preparar professors de religió per als centres docents i impartir una formació adequada per exercir el diaconat permanent i els diversos ministeris i serveis eclesials de les parròquies i comunitats. Respecte a la metodologia, desenvolupa una acció personalitzada i participativa, amb rigor i forta exigència acadèmica. El Pla d'Estudis està format de dos cicles en els quals es poden obtenir respectivament les titulacions de diplomada i llicenciat en Ciències Religioses. Manté una intensa col·laboració amb altres institucions de la UdL i altres centres superiors, organitza diverses activitats formatives al llarg del curs, com cicles de conferències, seminaris i cursos especialitzats i ofereix de forma permanent suport acadèmic i orientació a totes les institucions eclesials.

Han passat molts alumnes per les seves aules, que manifesten una gran satisfacció per la formació rebuda, aspecte que he pogut comprovar des del primer dia d'estada a la diòcesi, per pròpia ob-

servació i per converses amb altres persones. El professorat és reconegut pel seu elevat nivell intel·lectual i per la seva generosa dedicació al centre.

Durant aquest curs, els responsables de l'IREL han preparat diverses activitats, que donaran a conèixer en els pròxims dies. Totes elles de gran impacte. Amb seguretat us agradaran a tots. El nostre agraïment es concretarà en l'assistència i participació en totes les celebracions que ens proposin. Serà una prova més per mostrar-los el nostre interès i valorar la seva tasca.

Com a Bisbe no tinc més que paraules d'elogi i gratitud. És clar que gràcies a l'IREL, la nostra diòcesi compta amb uns laics proveïts d'una bona formació teològica i disposats a assumir diverses responsabilitats pastorals.

Feliciteu per aquests 25 anys! Oracions i suport constant per al futur.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Restauració del retaule de la Verge Blanca de l'Acadèmia

La iniciativa d'un grup de fidels permetrà restaurar en els propers mesos el retaule de la Verge Blanca de l'Acadèmia, que es troba a l'oratori de l'Acadèmia Mariana - Casa de l'Església. El cost de les obres serà de 22.000 euros i se sufragarà a partir d'aportacions voluntàries dels fidels. El Bisbat dóna suport a la iniciativa.

La reforma ha estat encarregada al CAEM (Centre d'Art d'Època Moderna) de la Universitat de Lleida. S'ha dut a terme entre els mesos d'agost i setembre i està previst que la rehabilitació s'inauguri l'1 d'octubre, vigília de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de la ciutat de Lleida.

**ANY DE LA MISERICÒRDIA
EN DOS MINUTS**

«Perdonar les ofenses per amor a Déu»

Aquesta obra de misericòrdia deu ser molt important per a Jesús, perquè ens la demana insistentment. És una de les peticions adreçades al Pare en l'oració del Pare-nostre. «Perdoneu les nostres culpes, així com nosaltres perdonem els nostres deutors.»

En el Sermó de la Muntanya, Jesús condona clarament el ser perdonats pel Pare a que nosaltres, primer, perdonem els nostres germans. «Perquè, si perdoneu als altres les seves faltes, el vostre Pare celestial també us perdonarà a vosaltres; però si no els les perdoneu, el vostre Pare celestial no us perdonarà les vostres.»

Perdonar el germà és un assumpte molt decisiu. Són punyents les paraules del final de la Paràbola del servent despietat: «Així us tractarà el meu Pare del cel, si cada un de vosaltres no perdona el seu germà en el fons del cor.»

Jesús coneix, però, la nostra flaqueza. Sap que, sols, no podem complir aquesta exigència. Diu el Catecisme de l'Església Catòlica: «No està en el nostre poder no sentir més l'ofensa i oblidar-la; però el cor que s'ofereix a l'Esperit Sant transforma la ferida en compassió i purifica la memòria transformant l'ofensa en intercessió» (2843). Sí, està en el nostre poder acudir a l'Esperit Sant. Ell ens fa sentir els mateixos sentiments de compassió de Crist i reconèixer-nos, també, necessitats del seu perdó. Llavors, com deixar de perdonar el nostre germà? És l'amor misericordiós de Déu el que transforma el nostre pobre cor i ens ajuda a perdonar les ofenses. Ell ens dona el que Ell mateix ens demana!

Senyor, gràcies pel teu do del perdó!

Carme Parellada

Visita al Bisbat de la Junta de la Congregació dels Dolors d'Alpicat

El passat 14 de juliol, la Junta de la Congregació dels Dolors d'Alpicat va visitar el bisbe de Lleida, Mons. Salvador. El motiu de la visita ha estat donar-se a conèixer i explicar les activitats que la Congregació, coordinada amb la Parròquia d'Alpicat, porta a terme al llarg del curs pastoral.

Aquestes activitats es concreten en la preparació i execució de la Processó de Divendres Sant, participació en la formació cristiana d'adults i diversos actes litúrgics per donar a conèixer els Misteris de dolor de la Mare de Déu.

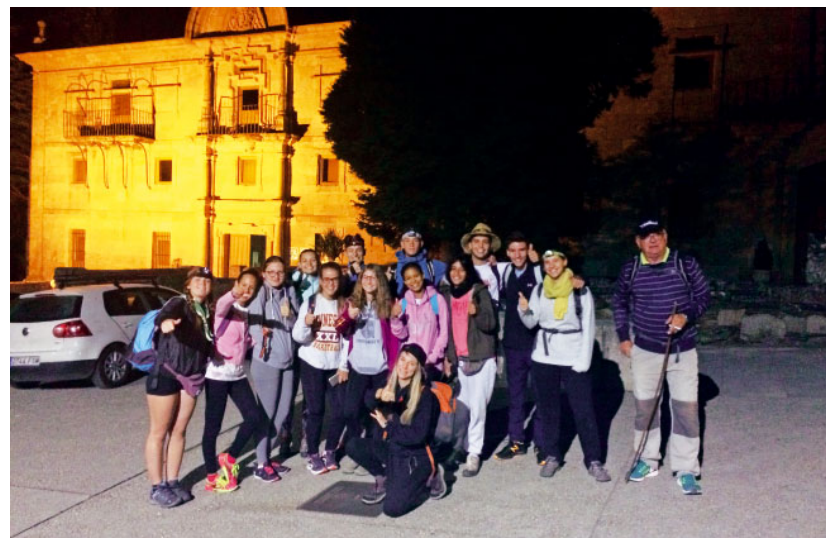
Els membres de la Junta van fer entrega al Sr. Bisbe d'un àlbum fotogràfic amb un recull d'imatges dels actes processionals de la darrera Setmana Santa a Alpicat.

Després de compartir una estona de conversa, la Junta es va acomiadar convidant al Sr. Bisbe, Mons. Gi-

ménez, a la celebració de la Mare de Déu dels Dolors, a Alpicat, el mes de setembre.

Un grup d'alumnes del Col·legi Episcopal fa el Camí de St. Jaume

Quan arriba juliol, un grup d'alumnes del Col·legi Episcopal, acompanyats per dos professors i juntament amb Mn. Manel Mercader caminen gairebé 120 km.

Sempre tornen plens d'experiències enriquidores. Han aprofundit en valors: l'esforç, la solidaritat, la constància per tirar endavant el que es proposen...

Durant el camí també tenen oportunitat de conèixer persones de llocs molt diferents del món. Ens sentim molt a prop seu, i agraïm al Senyor i a l'apòstol sant Jaume aquesta oportunitat de creixement integral dels nostres joves. **BON CAMÍ!**

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El primer senyal de la Misericòrdia: Canà (Jn 2,1-11)

Avui reflexionem sobre el primer dels miracles de Jesús. El primer d'aquests senyals prodigiosos l'explica Joan mateix (2,1-11) i té lloc a Canà de Galilea.

En la introducció trobem l'expressió «Jesús juntament amb els seus deixebles» (v. 2). Aquells que Jesús ha cridat a seguir-lo els ha unit a ell en una comunitat que prega, com una única família, i tots estan convidats al casament. Iniciant el seu ministe-

ri públic a les noces de Canà, Jesús es manifesta com l'espòs del poble de Déu anunciat pels profetes i ens revela la profunditat de la relació que ens uneix a ell: és una nova Aliança d'amor. L'Església és la família de Jesús en la qual aboca el seu amor; és aquest amor que l'Església guarda i vol donar a tots.

En el context de l'Aliança es comprèn també l'observació de Maria: «No tenen vi» (v. 3). El vi és necessa-

ri per a la festa. Transformant en vi l'aigua de les àmfores «destinades a les pràctiques de purificació usals entre els jueus» (v. 6), Jesús realitza un senyal eloqüent: transforma la Llei de Moisès en Evangeli, portador de joia.

Les paraules que Maria adreça als servents vénen a coronar el quadre matrimonial de Canà: «Feu tot el que ell us digui» (v. 5). També avui la Mare de Déu ens diu a tots nosaltres:

«Feu qualsevol cosa que us digui —que Jesús us digui.» És el testament que ens ha deixat: és bonic! En aquestes noces en realitat es fa una Nova Aliança i als servidors del Senyor, és a dir a tota l'Església, se li confia una nova missió: «Feu tot el que ell us digui!» Servir el Senyor significa escoltar i dur a la pràctica la seva Paraula.

(Dimecres, 8 de juny de 2016.)

ENTREVISTA

Maria Inez Furtado

Superiora General de les Filles de Jesús

La Superiora General de les Filles de Jesús, Maria Inez Furtado de Mendonça, ha visitat la nostra diòcesi i ens va respondre a aquestes preguntes.

Quina valoració fa de la seva visita a Lleida?

És la tercera vegada que m'acosto a Lleida. Me'n vaig ben impressionada del procés que les germanes estan vivint aquí, principalment perquè les he trobat més articulades amb altres organismes d'assistència social i integrades en l'Església local.

La seva Congregació a Lleida fa una aposta radical per acompanyar els més pobres, ¿creu que aquest ha de ser el camí a seguir per l'Església al segle XXI?

El camí de l'Església és donar continuïtat al camí de Jesús. Per tant, en tot temps està cridada a apropar-se més i més als «últims de la cua», a aquells als qui no arriba «la possibilitat de vida». Aquesta consciència sembla estar creixent en l'Església. També a la Congregació hem apostat per acompanyar els més pobres. Mai podem oblidar-nos que ser Filla de Jesús és tenir sempre present la mateixa perspectiva que Ell va tenir amb relació als menys afavorits.

Vostè que té una imatge global de l'Església, com valora el procés de secularització que viu Europa? Quina és la situació a la resta dels continents?

La secularització en diversos països d'Europa és més forta que en altres

«Les Filles de Jesús hem apostat sempre per acompanyar els més pobres»

continents, però jo qüestiono una mica aquesta afirmació. A Europa hi ha anticlericalisme i rebuig a l'eclesial; però és també forta i viva la dimensió de solidaritat que és el cristianisme, herència de les seves arrels cristianes. Aquesta pot ser una base molt vàlida per recuperar la fondària de fe d'aquest poble. La manera com el papa Fran-

cisc proposa la vivència de la fe pot ajudar en això.

A quins reptes i oportunitats s'enfronta la Congregació?

El repte que hem assumit fa tres anys és el de viure la disponibilitat, en la compassió i la pobresa, per evangelitzar a l'estil de Jesús, amb una atenció especial a la joventut. En aquest camí, reconeixem com a desafiaments prioritaris avui: la família, els migrants i els allunyats de la fe. Per això estem buscant noves maneres de viure en comunitat que ens ajudin a ampliar horitzons, a obrir-nos al diferent i a estrenar camins nous.

REFLEXIONS

«Vosaltres sereu el meu poble» (Ex 3)

Avui, diada nacional de Catalunya, proclamem la identitat del poble català. El terme poble caracteritza a un grup de sers humans vinculats entre sí per una història i un espai vital comuns.

La Bíblia utilitza molts termes per referir-se a una comunitat humana, a un poble. D'entre els que més sovintegen, encara que amb significacions diverses, n'escullo tres: **èthnos**, **laós** i **pólis**.

Èthnos: s'aplica generalment en referir-se a una multitud de pobles, a les nacions en general. Per això, gairebé sempre ve en plural.

Laós: l'autor sagrat el refereix més aviat —encara que no exclusivament— per referir-se en concret al poble d'Israel. Singularitzat en les diverses tribus que s'agruparen sota una mateixa senyera. En termes religiosos, seria el poble escollit, el poble de l'Aliança.

Pólis: per la seva part, designa, ja en tota la literatura grega en general, una ciutat organitzada, una ciutat-estat, on el ciutadans prenen part en les decisions comunes i que en fan possible la seva governabilitat.

Portant aquests termes a la nostra realitat: enmig dels altres pobles, —èthnos—, Catalunya és una comunitat singular —un laós—, organitzada políticament i administrativa, com una pólis.

Què és el que transforma una multitud i la converteix en un poble? Molts factors: la procedència comú i els vincles de sang. La mateixa llengua. Cultura, tradicions, història i costums i usos compartits. Ocupar un mateix territori per viure. Dotar-se d'unes mateixes lleis i normes de convivència...

Tot això hi és. Però, pot ser insuficient. Cal tenir consciència d'estar vinculats els uns als altres per un objectiu comú: la unitat de destí.

Mn. Ramon Sàrries

AGENDA

► Diumenge, 11 de setembre:

—A les 11 h, Aplec a l'ermita de Santa Maria de Butsènit.

► Dijous, 15 de setembre:

—A les 19.30 h, inauguració del Curs de Salesians Sant Jordi i lliurament del 10è Premi CIJCA. Tindrà lloc a la seu social (c/ Mariola, 35).

► Diumenge, 18 de setembre:

—A les 11 h, celebració de l'Eucaristia a l'ermita de Nostra Senyora de Grenyana.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1C 11,17-26.33 / Sl 39 / Lc 7,1-10]. El Santíssim Nom de Maria; sant Guiu, pelegrí; beata Maria de Jesús, vg.

13. □ Dimarts [1C 12,12-14.27-31a / Sl 99 / Lc 7,11-17]. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. ■ Dimecres [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jo 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu; sant Cebrià, bisbe i mr.; sant Crescenci, noi

mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. □ Dijous [1C 15,1-11 / Sl 117 / Jo 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. La Mare de Déu dels Dolors; sant Nicodemes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Divendres [1C 15,12-20 / Sl 16 / Lc 8,1-3]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià, bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dissabte [1C 15,35-37.42-49 / Sl 55 / Lc 8,4-15]. Sant Robert

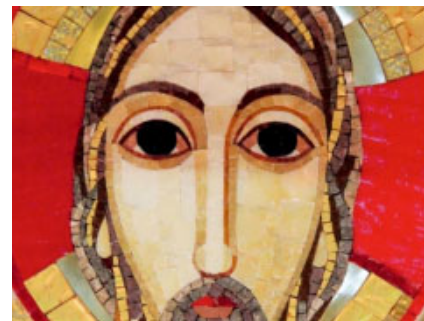
Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); santa Hildegarda de Bingen, vg. i doctora de l'Església; sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna.

18. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé més breu: 16,10-13)]. St. Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; St. Ferriol, mr.; Sta. Sofia, mr.; Sta. Irene, mr.

Diumenge XXIV de durant l'any

COMENTARI

Jesucrist és el rostre de la misericòrdia del Pare

A Ex 32-34 es narra el pecat tan gran del Poble fent-se un vedell de fosa i proclamant: *Aquests són els teus déus, Israel, que t'han tret del país d'Egipte.*

Amb llenguatge antropomòrfic primer el Senyor digué a Moisès: «Deixa'm que s'inflami la meua indignació.»

Però Moisès apaivagava el Senyor i finalment el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu Poble.

Pau instrueix el seu fill en la fe —Timo-teu— sobre els faules inacabables i xerrameques sense sentit (v. 4.6) contràries al gloriós Evangeli del Déu benaurat (v. 11).

Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors: això el duu a confiar el servei apostòlic al primer dels pecadors —Pau— de qui Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primer en ell la grandesa de la seva paciència.

La grandesa de la paciència misericordiosa de Déu es veu sublim a les paràboles de la misericòrdia proclamant que, per damunt fins i tot del pecat més greu, hi ha l'amor misericordiós del Pare Déu.

Al discurs programàtic (4,16s) Jesús s'havia presentat com l'Ungit per portar la Bona Nova amb gràcia per a tothom (i no misericordiós per uns però venjatiu pels altres).

Deixar noranta-nou ovelles en el desert per anar a buscar la perduda és un despropòsit desassenyat! Perquè l'amor misericordiós de Déu no en sap de càlculs humans.

En el cel hi ha més alegria per un sol pecador que s'està convertint que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se: alerta! On són els noranta-nou justos que no necessiten convertir-se? Tots som pecadors necessitats de conversió i de perdó.

Jesús en realitat parla de pecador «que s'està convertint»: així el pare se li tira al coll i besa el fill no quan ja ha tornat a casa (convertit) sinó quan encara era lluny i s'ha posat en camí a trobar el seu pare (s'està convertint).

El pare els repartí els béns accedint a la petició del fill més jove perquè el bé suprem de l'amor i el romandre a casa com a fill i germà no es pot imposar a la força.

Encara era lluny que el seu pare el veié: el respecte del pare no és torna en indiferència davant l'opció triada pel fill sinó que el Pare segueix estimant-lo i pendent d'ell.

Mn. José Luis Arín

► Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrist. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: «Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte.» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meua indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apaivagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: «Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre.» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

► Salm responsorial (50)

R. Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.

Compadiu-vos de mi, Déu meu, / vós que estimeu tant; / vós que sou tan bo, / esborreu les meves faltes; / renteu-me ben bé de les culpes, / purifiqueu-me dels pecats. R.

Déu meu, creu en mi un cor ben pur, / feu renéixer en mi un esperit ferm. / No em llenceu de la vostra presència, / ni em prengueu el vostre esperit sant. R.

Obriu-me els llavis, Senyor, / i proclamaré la vostra lloança. / La víctima que ofereixo és un cor penedit; / un esperit que es penedeix, / vós, Déu meu, no el menyspreu. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injurava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat pròdiga amb mi, junta amb la fe i l'amor en Jesucrist. Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo sóc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-10) (Versió abreujada)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: «Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut?» Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se. I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: «Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut?» Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

► Lectura del libro del Èxodo (Ex 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja de la montaña, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un becerro de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: «Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto.» Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo.» Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Por qué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto, con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abrahán, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo: «Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre.»

Entonces se arrepintió el Señor de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

► Salmo responsorial (50)

R. Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre.

Misericordia, Dios mío, por tu bondad, / por tu inmensa compasión borra mi culpa; / la del todo mi delito, / limpia mi pecado. R.

Oh, Dios, crea en mí un corazón puro, / renuévame por dentro con espíritu firme. / No me arrojes lejos de tu rostro, / no me quites tu santo espíritu. R.

Señor, me abrirás los labios, / y mi boca proclamará tu alabanza. / El sacrificio agradable a Dios / es un espíritu quebrantado; / un corazón quebrantado y humillado, / tú, oh, Dios, tú no lo desprecias. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 1,12-17)

Querido hermano: Doy gracias a Cristo Jesús, Señor nuestro, que me hizo capaz, se fio de mí y me confió este ministerio, a mí, que antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí porque no sabía lo que hacía, pues estaba lejos de la fe; sin embargo, la gracia de nuestro Señor sobreabundó en mí junto con la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito y merecedora de total aceptación que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores, y yo soy el primero; pero por esto precisamente se compadeció de mí: para que yo fuese el primero en el que Cristo Jesús mostrase toda su paciencia y para que me convirtiera en un modelo de los que han de creer en él y tener vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 15,1-10) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y los pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos.» Jesús les dijo esta parábola: «¿Quién de vosotros que tiene cien ovejas y pierde una de ellas, no deja las noventa y nueve en el desierto y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos, y les dice: «¡Alegraos conmigo!, he encontrado la oveja que se me había perdido». Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse. O ¿qué mujer que tiene diez monedas, si se le pierde una, no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas y les dice: «¡Alegraos conmigo!, he encontrado la moneda que se me había perdido.» Os digo que la misma alegría tendrán los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»